

Deklica

Svoje mnenje je včasih težko izraziti, ali ga pa sploh ne smemo, čeprav vemo, da imamo vsi pravico do svobodnega mnenja. Vendar nam je ta pravica včasih tudi kratena.

Danes me je obiskala moja najboljša prijateljica. Ob vroči čokoladi in debelih modnih revijah, sva se pogovarjali o vsem mogočem kot da ne bi bili nikoli odtujeni niti za trenutek ločeni. Ko sem opazovala njen igriv nasmeh, sproščene gibe in oči, v katere se je vrnila stara iskrivost, sem v sebi čutila spet tisti prijeten občutek. Moja prijateljica se je spet vrnila. Če se samo spomnim, kaj vse je to dekle moralo prestati, me kar stisne pri srcu.

Ko je bila moja prijateljica stara tri leta, ji je umrla mama. Kot majhen otrok se tako velike izgube še ni zavedala in življenje je zanjo mirno teklo naprej. Živela je pri očetu, ki jo je vzgajal po svojih vrednotah in prepričanju. Imel jo je rad, vendar sta njegova ljubezen in strah, da se hčerki ne bi zgodilo kaj hudega, sčasoma presegla vse meje. Njeno mnenje je imelo čedalje manjšo težo. Oče si je prilastil del njene osebnosti in tako odločal namesto nje. Njeno sobo je urejal po svojem okusu, ji izbiral krožke, določal stil oblačenja in celo prijatelje, in spomnim se, da jaz nisem bila na njegovem seznamu. Bila je kot lutka v eni izmed groznih igric. Ni mogla povedati in izraziti svojih misli ali mnenj, kajti oče je uveljavljal samo svoje mnenje, kot da se ne bi znala odločiti sama. Strah ga je bilo hčerkinega odraščanja. V tem času pa je iz nekoč veselega, nagajivega in razumevajočega dekleta postajala čisto neka druga osebnost. Vse bolj se je zapirala v svoj svet misli in komaj je še kdaj odprla usta, kajti ni si upala reči besede, da je ne bi spet kdo zatrl. Iz njenih oči je izginilo tisto, kar so na njej najbolj cenili in kar je vsakega vedno znova razveselilo, izginila je njena ognjevitost. Tam, čisto nekje v svoji notranjosti, je hotela biti kot drugi. Tudi ona je hotela reči, kaj ji leži na duši in kaj ji morda ni prav, a za to ni imela možnosti, bila je pod prevelikim pritiskom očeta in prepričana, da je tako ali tako nesmiselno, da poskuša kaj spremeniti, saj njeno mnenje tako ne bo nikoli obveljalo. Dekle ni vedelo več, kako se počuti svoboden človek.

Tako se je zgodilo tisto, česar sem se najbolj bala. Prijateljica je ponoči zbežala od doma. Imela je daljše pohode po zanemarjenih ulicah, pa tudi daljše postanke v grdih in neurejenih lokalih. Zbežala je togemu vsakdanjiku, svojemu očetu in želela se je vsaj malo sprostiti in pozabiti na bolečino, ki ji je vsak dan znova delala vedno večje rane v njeni notranjosti. Zatekla se je k slabim stvarim in tako že prvo noč začela kaditi. Zjutraj, ko je njen oče še spal, je smuknila nazaj skozi okno v posteljo. Te pohode je opravljala vse večkrat in tako je v svoji obupanosti poskusila tudi droge. Za trenutek je sicer pozabila na vse, vendar po tem je bilo še mnogo huje, postala je odvisna. Skoraj vsako jutro je prišla

izmučena in z velikimi črnimi podočnjaki v šolo, njene stvari so smrdele po dimu in v očeh se ji je bleščala globoka tema. Ko je neke noči znova zbežala, je zjutraj ni bilo nazaj. Njen oče je skoraj umiral od strahu in skrbi. Ni mogel verjeti, kako mu je lahko njegova mala, pridna punčka to storila, in kar privoščila sem mu malo tegob, po vsem tem kar ji je naredil. Obvestil je policijo in na vsakem drevesu je visela njena slika, ampak kdo jo bo prepoznal, ko pa je zdaj njena podoba čisto spremenjena, kot pa je bil obraz dekleta na sliki.

Pogrešana je bila dva tedna, ko je neke noči pri meni zunaj pred oknom stala neka oseba. Na smrt sem se prestrašila, ko mi je potihoma prišepnila, da je ona, moja najboljša prijateljica. Spustila sem jo noter, bila je premražena, izmučena in bleda kot kak mrtvec. Dala sem ji nekaj svojih stvari in jo pustila, da se je ulegla na mojo posteljo. Usedla sem zraven nje in tako se mi je na široko in dolgo izpovedala. Smilila se mi je in čeprav je bila moja najboljša prijateljica, sem ji že vnaprej povedala, da jo bom odpeljala v bolnišnico, kajti želela sem ji pomagati, želela sem jo takšno, kot je bila. S težavo sem jo zjutraj pripravila do tega, da je vstala in se oblekla. Morala je ostati na zdravljenju. To sem sporočila tudi njenemu očetu in takoj je pridrvel tja.

Najprej je v joku in jezi kričala na njega, kako neki ji je lahko naredil kaj takega in da jo je zlomil od znotraj navzven, s tem da ji ni pustil do besede in da se ji zdi njena soba, takšna kot je grozna. Oče jo je začudeno gledal, a rekel ni nič. Začela je govoriti bolj umirjeno in še bolj odprto. Očetu so pritekale solze, češ hotel jo je vzgajati v ugledno punco in priznal ji je tudi, da se ni mogel sprijazniti z njenim odraščanjem, kajti še vedno jo je želel videti kot tisto majhno punčko, kot je bila ob grobu svoje mrtve matere. Tako sta se na koncu vendarle dogovorila, a ona je kljub temu hotela ostati še nekaj časa v bolnišnici. Želela je mir, ki si ga je tudi zaslužila.

Moja prijateljica je sedaj stara sedemnajst let, njeno življenje teče tako, kot si je vedno želela. Še vedno je moja najboljša prijateljica in spet si zaupava vse, kar se zaupati sploh da.

Tudi nam se lahko uresniči jo vse skrite želje, če si to le resnično želimo.

Lea Denša 9.r

OŠ Miška Kranjca Velika Polana

215/b Velika Polana

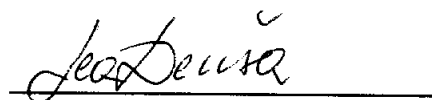
9225 Velika Polana

IZJAVA

Spodaj podpisana LEA DENŠA, roj. 09.04.1991, stanujoča v Brezovici 33a, 9225 Velika Polana, dajem izjavo, da se strinjam z objavo mojega besedila in naslova besedila (DEKLICA)-sodelovanje na literarnem natečaju z naslovom »MOJE - TVOJE MNENJE«.

Brezovica, 17.11.2005

Lea Denša

A handwritten signature in cursive script, reading "Lea Denša", is written over a horizontal line.